Iz knjige "SVJEDOČANSTVO GLORIE POLO"

"Svetkuj dan Gospodnji

Kada je – na mojem ispitu prema Deset Zapovijedi na red došla zapovijed štovanja DANA GOSPODNJEGA i blagdana, bio je to strašan čas. Obuzela me je jedva podnošljiva bol. (Nebeski) Glas mi je rekao sasvim jasno i kratko, da sam ja dnevno do četiri i do pet sati bila zabavljena svojim tijelom, svojom vanjštinom, svojom navodnom ljepotom, a pri tome dnevno nisam ni 10 (deset) minuta upotrijebila da dokažem GOSPODINU svoju duboku odanost i svoju zahvalnost, ili da MU upravim jednu molitvu.

Da, često je bilo tako, da ja, kad bih MU obećala jednu krunicu, većinom sam je izbrbljala na brzinu i u napetosti. Pri tome bi se također dogodilo da bih rekla: „To sada ide opet dobro. Ja mogu zacijelo dobro izmoliti krunicu u propagandnoj-pauzi na svojoj najdražoj TV-seriji.“

I tako su mi pokazali (glasovi) u onostranosti kako sam uvijek bila nezahvalna prema svojem GOSPODINU BOGU; nikada mi nije došlo na pamet da se zahvalim NJEMU, svojem Stvoritelju i OTKUPITELJU. I jasno su mi stavili pred oči, kakve sam sve izgovore iznašala kada se radilo o tome kada iz čiste lijenosti nisam htjela ići na svetu misu.

„Ali, majko, ako je BOG svugdje i svagdanji, zašto ja moram onda bezuvjetno ići u crkvu da Ga sretnem?“

Jasno, za mene je bilo vrlo jednostavno i lagodno takve izričaje iznijeti i tako govoriti. A Glas je opetovano iznova prigovarao da sam svaki dan puštala GOSPODINA BOGA da čeka na mene i kroz čitavo vrijeme ne bih se sjetila NJEGA. Nisam se molila NJEMU i ne bih otišla nedjeljom k NJEMU, da MU zahvalim, da barem u Dan GOSPODNJI da MU očitujem svoju zahvalnost i da MU očitujem svoju ljubav prema NJEMU. To je jednostavno bilo previše za mene. Bila sam odviše ohola i umišljena.

Ali najgore u tom mojem slučaju je bilo da je taj posjet crkvi bio kao „restoran za moju dušu“. Bez posjeta crkvi propadala je, bolje rečeno izgladnjela je moja duša, jer nije primala nikakvu hranu. Ja sam se posvetila jedino svojem tijelu, i da ovo prolazno tijelo gajim i štitim imala sam sve vrijeme svijeta. Postala sam ropkinja svojega tijela. I pri tome sam previdjela posve jedan maleni, ali bitni detalj.

Ja sam također imala dušu za koju se jednostavno nisam brinula. Ona je bila „prava sirota“. Nikada je nisam hranila BOŽJOM RIJEČI. Jer i za to sam imala klimavu ispriku u svojem rječniku, kada bih glasno iznosila da onaj koji redovito čita Bibliju, kroz kraće ili duže vrijeme poludi.

I sa sakramentima nisam ništa imala. Kako bih mogla jednom takvom „starom, okamenjenom momku“ *(tj. svećeniku – op. prev.)* koji je bio gori i grješniji od mene, priznati svoje grijehe? Jer mi je veoma dobro došlo da zbog svojih svinjarija ne idem na ispovijed.

Veliki lažac i smutljivac (to je doslovno značenje riječi „diabolos“), naime đavao, držao me je daleko od ispovijedi i sakramenata. I tako je Sotona uspio da spriječi moje ozdravljenje i čišćenje moje duše. Naime, događalo se, da bi đavao svaki put kad bih sagriješila, na bijelu

haljinu moje duše udario pečat, crni znak svojeg kraljevstva tame.

Moji grijesi nisu dakle bili bez posljedica. Oni nisu bili bez cijene i zabadava, nego su imali teške posljedice za zdravlje moje duše. Nikada – osim pri svojom prvoj pričesti – nisam načinila dobru ispovijed. I od tada nisam više išla na ispovijed. I nerijetko sam susretala također svećenike prilagođene vremenu, koji su mi odobravali moj stav prema (očitovanju grijeha u) ispovijedi, - i govorili su da taj sakrament više ne odgovara našem modernom vremenu i modernom čovjeku. I tako je također došlo da sam svaki put kada sam išla na svetu pričest nedostojno primala GOSPODINA ISUSA KRISTA u Presvetom oltarskom sakramentu.

I moja psovka (vrijeđanje Boga) je išla tako daleko da sam ponosno i svjesno svugdje govorila:

„Što bi to bilo Presveto? Kako bi to bilo moguće da je Svemogući, Živi BOG prisutan u jednom komadiću kruha, u Hostiji? Ti svećenici bi trebali radije Hostiji dodati nešto slatkog da bude barem ukusna a ne tako neukusna.“

Tako daleko je izvan kontrole stigao moj život i toliko sam napustila red stvorenoga, da sam postala sposobna izricati takve uvrede na Boga. I tako sam dostigla najdublju točku, razgradnju i uništenje svojeg odnosa s BOGOM, svojim Stvoriteljem.

Nikada nisam pružila svojoj duši nešto što je istinski izgrađuje, što je hrani.

I danas ima svaka majka i svaki otac istu odgovornost ako on ili ona ili oboje svoje dijete ne dadu krstiti. Sakrament krštenja je „majčinsko mlijeko za dušu“. Često se dandanas kaže:

„Da, dijete mora samo odlučiti, kada odraste, hoće li se krstiti ili ne.“

Ne krstiti dijete je isto, kao da mu se ne bi pružilo nikakvu hranu za tijelo s obrazloženjem:

„Da, ono treba kasnije samo odlučiti što će jesti i piti!“

Naša je odgovornost pred GOSPODINOM BOGOM dati duši djeteta pravu hranu. A bez sakramenata mi smo bez hrane za svoju dušu. I tada jednostavno duša izgladni."

..

ÂÂ